

Inczédy Tamás

EGY PUHA AHA

2017-09-17 | NOVELLA

Álmomban néhány régi barátommal egy reptéri terminálban vártuk a gépünk indulását. Hatalmas babzsákra telepedtünk, kényelmesen bele lehetett süppedni és bámulni a plafont. Fecsegésünket csak olykor zavarta meg egy-egy világmegváltó gondolat, de semmi különös nem történt, jól elvöltünk.

Egyik társam el is aludt. Aztán sorban a többiek is, egyedül én maradtam ébren. Tudtam, ha elalszom, lekéssük a gépünket, és nincs pénzünk másik jegyre.

De egyre álmosabb lettem. Majd a repülőn, biztattam magam, fent egész úton alszom. Tízezer méter magasban szállunk, közben én a Mariana-árok fenekénél is mélyebben alszom. Addig viszont ki kell tartanom.

Előszedtem egy könyvet Flaubert papagájáról, ami baromi érdekes volt, de akkor mégsem tudtam odafigyelni rá. Kihajtogattam hát a térképeket, azok mindig beindítják a fantáziámat. Csakhogy korábban annyiszor megnéztem, merre megyünk, hogy most ez is hatástalannak bizonyult.

Feltúrtam a táskámat, talán találok valami frissítőt. Néhány mandarin került a kezembe, megettem párat, föl is ocsúdtam olyannyira, hogy magabiztosan néztem az alvás nélkül leküzdendő órák elébe.

felpofoztam magam

A következő fáradtságroham azonban rögtön rám tört. Felvettem a kesztyűt. Mindenféle trükköt vettem be, dörzsöltem az arcom, az állam, felpofoztam magam, levettem a zoknimat, sőt a babzsák fotelből is kimásztam, hogy immár a padlón ülve, a járólap hideg keménysége segítsen.

Olyan sokáig küzdöttem, hogy fizikai fájdalmaim lettek. Kínomban lehunytam a szemem, s csak arra ügyeltem, hogy egy pillanattal később újra kinyissam. Kicsit később megismételtem. Aztán megint. Becsuk-kinyit-becsuk-kinyit. Jól ment.

Már egy hangyányit hosszabb időt is engedélyeztem magamnak, hisz ébren vagyok, igen, épp csak a szememet hunyom le. Aztán megkérdeztem magamtól, miért is ne várakozhatnék csukott szemmel? A repülőnket úgyis bemondják, a fülem pedig nyitva van. A biztonság kedvéért kipróbáltam: mennyire lehet csukott szemmel figyelni a zajokat.

YANGCHAO, shutterstock.com

Tisztán hallom, ahogy a közelben valaki balról jobbra elgyalogol egy gurulós bőrönddel, aztán azt is, hogy bemondanak egy járatot, de nem a miénket. Kicsit arrébb valaki telefonál, a párbeszéd féllábon billeg, csak az egyik résztvevő hallatszik, most épp megint rajta a sor, azt mondja, rettentő közhely, de tényleg minden csak viszonyítás kérdése, és hogy az ember tudatalattija mindig sejti a legvégső igazságot.

Szünet következik, most legalább a gépünkön kívül is van mire várnom: vajon mire fut ki ez a filozofálás. A mellettem álló újra megszólal, hogy ő is pont így volt ezzel, de most már teljes egészében látja, sőt érti is a történetet, és csak a lényeg számít, mégpedig az, hogy végre bebizonyosodott, a hajfesték okozta a kontaktallergiát. Csalódottan hallgatom, hogy egyre gyakoribb a heveny bőrgyulladás is.

Úristen, fut át agyamon a gondolat, óvatosnak kell lennem, mert ettől pillanatokon belül elalszom. Hagyom, hogy a telefonáló beleolvadjon a háttérzajba, próbálok másik vezérhangot keresni.

de jó is neki

Ismét bemondanak egy gépet, még mindig nem a miénket. Az elalvás újult erővel kísért, minden alattomos módszert bevet ellenem: most például olyan képek villannak agyamba, hogy otthon fekszem a hitvesi ágyban, mennyivel

kényelmesebb is, semmi sem nyomja az ember derekát, könyökét, és egészen el lehet lazulni, főleg egy kar ölelésében, a kar a feleségemé, szinte hallom, amint itt szuszog mellettem, mélyen alszik, békésen, de jó is neki, gondolom, és végigsimítok a haján, óvatosan, nehogy felébresszem, amikor valaki benyit. Micsoda pofátlanság, hogy ránk törnek, még ha a barátaim is. Ezt meg akarom mondani nekik, de egyikük megelőz, azt kérdi, miért vagyok mezítláb. Visszakérdezek, hogy miért is ne lennék mezítláb, vagy ők talán cipőben szoktak aludni? Már-már kizavarom őket a hálószobánkból, de már egyébként is épp indulnak kifelé, most látom, hogy mindegyikükök nagy hátizsák van, mintha turisták volnának, és egyikük figyelmeztet, hogy haladjak, mert lekésem a gépet.

Rawpixel.com, shutterstock.com

Erre felocsúdok, észreveszem, hogy a terminál padlóján fekszem, körülöttem szanaszét könyvek, térképek, mandarinhéj. Kapkodva igyekszem zoknit húzni, sehogyan sem tudok feltápáskodni, így tényleg le fogom késni a gépet, a többiek épp most tűntek el egy fotocellás ajtó mögött. Ha lekésem a gépet, talán soha többé nem alhatom ki magam – pánik tör rám, és egyszerre felébredek.

Feleségem mosolyogva kérdi, hogy jól aludtam-e. Aha, felelem, s miközben kimászom az ágyból, megállapítom, hogy a paplan és a párnák még soha nem voltak ennyire puhák.

felső kép | LightField Studios, shutterstock.com